

Arrest

nr. 235 447 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 mei 1982.

De verzoekende partij is op 27 april 2000 België binnengekomen en diende op 4 mei 2000 een asielaanvraag in.

Op 5 juni 2001 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk was. Op 3 juli 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering omdat de verzoekende partij verklaarde Afghanistan ontvlucht te zijn omwille van problemen met de taliban en deze vrees niet meer actueel was.

daar de taliban sinds november 2001 van de macht verdreven was. De adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf ook aan dat de verzoekende partij geen vrees uitzette tegen de toenmalige regering. Hiertegen werd een beroep bij de Raad van State ingediend. Bij arrest van 22 februari 2007 stelt de Raad van State afstand van het geding vast.

Op 19 april 2007 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 11 juli 2008 wordt aan de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat de verzoekende partij afwezig was op haar persoonlijk onderhoud.

Op 24 februari 2017 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 mei 2019 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 mei 2019 wordt dit verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 19 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtou-origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Kuzikhel, district Alikhel (Jaji) van de provincie Paktia. U huwde in 2010 met J. S. K. (...) in Pakistan en heeft sinds 2016 een dochter M. (...).

Op 4 mei 2000 verklaarde u zich voor een eerste keer vluchteling. U verklaarde in uw eerste verzoek dat uw vader lid was van de vroegere Communistische Partij en hij zou in 1377 volgens de Afghaanse kalender (AK), zijnde 1998 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), door de taliban zijn gearresteerd. Sindsdien zou u van hem nooit nog iets hebben vernomen. Uzelf zou nooit noemenswaardige problemen hebben gekend, tot begin 1379 AK (maart-april 2000 GK) de taliban u zouden hebben opgeëist om hun strijdkrachten te versterken. U zou dit hebben geweigerd en zou hebben besloten het land te ontvluchten. U kwam aan in België op 27 april 2000 en was in het bezit van uw identiteitskaart.

Op 5 juni 2001 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw verzoek onontvankelijk was. Op 3 juli 2003 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U diende een beroep in bij de Raad van State en op 22 februari 2007 stelde de Raad van State afstand van geding vast.

Op 19 april 2007 diende u een tweede verzoek in. U werd uitgenodigd tot een persoonlijk onderhoud op het CGVS, maar u kwam niet opdagen waardoor u op 11 juli 2008 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd door het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 6 oktober 2009 definitief veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van drie jaar (beiden voor de helft met uitstel gedurende een periode van vijf jaar) en een geldboete van 2000€, en dit wegens uw deelname aan mensensmokkel, geweldpleging, uiten van bedreigingen en bendevoorming.

Sinds deze definitieve veroordeling voor feiten van mensensmokkel liep u nog vijf andere veroordelingen voor verschillende feiten op (zie bijgevoegde stukken).

Op 24 februari 2017 diende u een derde verzoek in. In het kader van uw derde verzoek verklaarde u dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood zou worden door de taliban en uw dorpsgenoten omdat ze de Afghanen die terugkeren uit Europa als verwesterd en ongelovig beschouwen. Ter staving van uw derde verzoek legde u volgende stukken neer: uw paspoort, een verscheurd paspoort van uw vrouw, een kopie van het paspoort van uw vrouw, een kopie van uw huwelijksattest, de verscheurde taskara van uw vrouw, een kopie van de taskara van uw vrouw, uw verscheurde taskara en een kopie van uw taskara. Op 21 december 2018 nam het CGVS de beslissing om u de vluchtelingenstatus te weigeren omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verzoeksmotieven. Bovendien stelde het CGVS vast dat u in

Jalalabad over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt waardoor u ook de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 16 mei 2019 diende u een vierde verzoek in. In het kader van uw vierde verzoek verklaart u dat u bij een terugkeer naar Afghanistan zal gedood worden door de taliban omdat ze de Afghanen die terugkeren uit Europa als verwesterd en ongelovig beschouwen. U vreest ook door de taliban gerekruteerd te worden door met hen samen te moeten werken en te moeten vechten tegen het leger. U wijst er ook op dat de dorpelingen van uw eigen dorp de taliban zullen informeren over uw terugkeer. Verder brengt u aan dat u in tegenstelling tot het oordeel van het CGVS niet in Kabul of Jalalabad kan gaan wonen omdat u al twintig jaar niet meer in Afghanistan bent geweest en u in deze steden geen eigendom heeft. Volgens uw verklaringen zijn Kabul en Jalalabad bovendien niet veilig en de taliban zouden u ook daar kunnen vinden. Ter staving van uw verklaringen geeft u een voorbeeld van een Afghaan die in België woonde, maar die reeds zes maanden geleden spoorloos verdween in Afghanistan toen hij voor vakantie terugkeerde. Tot slot zegt u ook dat uw neef die bij het leger werkt samen met enkele anderen recent werd gedood. Hij was onderweg in een legervoertuig toen een mijn tot ontploffing kwam. U heeft minstens twee keer per week contact met uw vrouw en moeder die in Peshawar verblijven. U heeft tevens contact met uw familie in Afghanistan, voornamelijk met twee van uw neven die in Ahmadkhel wonen nabij uw dorp. U heeft één- tot tweemaandelijks contact met hen.

U diende geen nieuwe documenten in.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet ontvankelijk is.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, beschouwt de commissaris-generaal het verzoek als niet ontvankelijk.

In het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw derde verzoek baseerde, met name uw vrees voor de taliban en uw mededorpelingen (verklaring volgend verzoek, J. R. K. (...), d.d. 16.05.2019, vraag 15 & 18).

Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat u in uw vorig verzoek door het CGVS de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er aan uw vermeende vrees geen geloof kon worden gehecht. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw derde verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. In het kader van uw vierde verzoek brengt u immers geen elementen aan die een nieuw licht kunnen werpen op de

eerder gedane vaststellingen uit uw derde verzoek. Integendeel, u herhaalt slechts uw vrees voor de taliban en dorpsgenoten (verklaring volgend verzoek vraag 15 & 18). Deze problemen werden door het CGVS afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Het voorbeeld dat u aanhaalt van de in België wonende Afghaan die terugkeerde naar Afghanistan en reeds zes maanden spoorloos is, kan de bevindingen van het CGVS niet wijzigen. U beperkt zich immers tot blote beweringen en slaagt er op geen enkele manier in aan te tonen dat deze landgenoot effectief verdween, laat staan dat hij verdween om een reden die met uw asielmotieven verband houdt. Wat betreft het overlijden van uw neef tijdens zijn werk voor het Afghaans leger verduidelijkt u niet hoe zijn overlijden enig ander licht kan werpen op de eerder gedane vaststellingen in uw persoonlijke aanvraag om bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77, en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden

elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van

de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U haalt wel aan dat volgens u de steden Kabul en Jalalabad niet veilig zijn maar u doet geen enkele poging om uw stelling te staven.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofd persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern

vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Uit uw derde verzoek bleek immers dat u een volwassen man bent die in staat bleek om een zelfstandig leven uit te bouwen in Pakistan en in België. U hebt in België een zelfstandige zaak uitgebouwd waarmee u niet alleen uzelf maar ook uw vrouw en kind in België kan onderhouden. Zo verklaarde u onder meer dat u elke week naar Duitsland, Nederland en het Verenigd Koninkrijk reisde om voor 50 à 60.000 pond goederen te importeren. U reisde ook veelvuldig heen en weer tussen Pakistan en Europa. Naast uw werkervaring heeft u in Afghanistan en Pakistan gestudeerd. U spreekt Pashtou en leerde ook Engels op school. Bovendien beschikt u in Jalalabad over vrienden en verre familieleden die u kunnen bijstaan bij uw vestiging in deze stad. Daarnaast beschikt uw familie over veel gronden in uw geboorteregio. Deze gronden gaat u eveneens kunnen aanwenden voor uw vestiging in Jalalabad. Aangezien u over eigendommen, vaardigheden, werkervaring en een netwerk in Jalalabad beschikt oordeelde het CGVS in uw derde verzoek dat nergens uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

In uw huidige verzoek werpt u op dat uw hervestiging in de stad Jalalabad volgens u niet redelijk is omdat u de afgelopen twintig jaar niet in Afghanistan verbleef, dat u in de steden Kabul en Jalalabad niet over eigendommen beschikt en dat de taliban u ook in deze steden kan vinden. Zoals eerder werd aangehaald kon er geen geloof gehecht worden aan asielmotieven zodat deze redenen niet als een ernstige belemmeringen voor uw hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Daarnaast verduidelijkt u niet waarom uw verblijf in het buitenland zou verhinderen dat u uw leven in de stad Jalalabad heropbouwt. Dat u in de stad Jalalabad geen eigendom heeft werd reeds in rekening genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van uw vestigingsalternatief in uw derde verzoek. Toen werd geoordeeld dat u voldoende elementen aanbracht die rechtvaardigden dat er in uw hoofde een redelijk vestigingsalternatief voor handen was. Door het herhalen van dezelfde verklaringen slaagt u er niet in er een nieuw licht op te laten schijnen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa en andere landen te reizen en zich in vreemde gemeenschappen te hebben gevestigd, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

De conclusie dat u over de vaardigheden, het netwerk en de financiële middelen beschikt om in Jalalabad een bestaan uit te bouwen blijft dan ook ongewijzigd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij:

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij geeft aan dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat ze niet terug kan naar haar regio van herkomst. Op basis van de rapporten van het UNHCR van augustus 2018 en van EASO van mei 2018 wordt echter geconcludeerd dat de verzoekende partij, die afkomstig is uit het district Alikhel in de provincie Paktia over een redelijk intern hervestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar.

De verzoekende partij wijst erop dat het EASO-rapport van mei 2018 over Afghanistan ondertussen werd vervangen door het EASO-rapport van juni 2019, dat het meest recente overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Afghanistan en haar verschillende regio's. Om de nood aan internationale bescherming na te gaan dient een *ex nunc* onderzoek uitgevoerd te worden, rekening houdend met de meest recente informatie over de situatie in haar land van herkomst overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (F.G. t. Zweden, Grote Kamer, 43611/11, 23.3.2016, §§114-115). De verzoekende partij is van mening dat de analyse gemaakt door de tegenpartij niet strookt met de meest recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan en een intern hervestigingsalternatief in Jalalabad.

Vooreerst bespreekt de verzoekende partij de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018, van de ECRE policy note van februari 2019, van de EASO rapporten van juni 2019, van de oproep van Amnesty International van oktober 2018, van het UNAMA rapport van 24 februari 2019 en de oproep van ECRE van februari 2019. De verzoekende partij geeft aan dat UNAMA op 24 februari 2019 aan de alarmbel trok over het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan. Gelet op de verontrustende escalatie van het conflict geeft de verzoekende partij aan dat in februari 2019 ECRE opriep om: *“States should halt forced returns to Afghanistan due to the security situation there and the challenges with the reintegration of returnees from Europe and the region.”* De verzoekende partij vervolgt dat op basis van de bronnen die zij heeft geraadpleegd het gewapend conflict in Afghanistan het voorbije jaar nog intensiever en complexer geworden is, wat een ongezien hoge tol eist bij de burgerbevolking. Amnesty International en ECRE roepen Europese staten op om Afghaanse burgers momenteel niet te repatriëren, gelet op de escalatie van het conflict. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet betwist dat zij niet kan terugkeren naar haar regio van herkomst. De verzoekende partij vervolgt dat gelet op het voorgaande het echter noch proportioneel noch redelijk is om te oordelen dat zij in Jalalabad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het conflict in Afghanistan escaleert nu de Trump-administratie aangeeft zich te willen terugtrekken uit Afghanistan. Op basis van een artikel van 5 mei 2019 uit de Military Times en van een artikel 27 juni 2019 van de European Country of Origin Information Network (ecoi.net) stelt de verzoekende partij dat het niet uitgesloten is dat het gewapend

conflict in Afghanistan, dat opnieuw een dieptepunt bereikt heeft, nog verder zal escaleren. De verzoekende partij dient daarom van de subsidiaire bescherming te genieten.

In een derde onderdeel van het middel bespreekt de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Kabul omdat zij van Kabul naar Jalalabad dient te reizen en dit moet op een veilige manier gebeuren. In haar analyse maakt de verzoekende partij gebruik van een arrest van 16 oktober 2017 van de Franse Raad van State, van de UNHCR guidelines van 30 augustus 2018, van het EASO-rapport van juni 2019 en van reisadviezen van zowel de Britse als de Belgische autoriteiten. De verzoekende partij stelt dat uit deze rapporten blijkt dat Kabul geteisterd wordt door gewelddadige aanslagen die heel wat burgerslachtoffers als gevolg hebben. Ook het wegnennetwerk is vaak het doelwit van aanslagen. De verzoekende partij stelt dat dit ook bevestigd wordt in de reisadviezen van de Britse en Belgische autoriteiten. Hoewel deze beschrijvingen opgenomen zijn in reisadviezen gericht aan (in de eerste plaats) Engelse en Belgische reizigers naar Afghanistan zijn ze eveneens relevant om na te gaan wat de veiligheidsrisico's zijn voor haar om over land van Kabul naar Jalalabad te reizen. De zeer gevaarlijke situatie die beschreven wordt door de Engelse en Belgische autoriteiten is immers een weergave van de algemene situatie, waarbij geen onderscheid gemaakt wordt tussen de veiligheidsrisico's op de wegen voor lokale en niet-lokale personen. De verzoekende partij stelt dat om vanuit Kabul in Jalalabad te geraken zij via de Kabul-Jalalabad highway dient te reizen. De verwerende partij meent dat er op "roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark" na, geen gevaren zijn op die weg. Uit het EASO-rapport van juni 2019 volgt nochtans dat de Kabul-Jalalabad highway in 2015 als "one of the world's most dangerous roads" werd beschouwd, dat de weg door taliban-gebied loopt, dat ze frequent gebruikt wordt door buitenlandse rebellen en dat ze zeer recent nog het doelwit was van aanslagen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd heeft door aan te nemen dat verzoeker veilig via Kabul naar Jalalabad kan reizen, zonder rekening te houden met de veiligheidsrisico's in Kabul enerzijds, en door anderzijds te stellen dat de weg daar naartoe veilig is, op "roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark" na, terwijl uit het voorgaande volgt dat het bijzonder risicovol is om gebruik te maken van de grote wegen in Afghanistan en in het bijzonder de highway tussen Kabul en Jalalabad.

In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat Nangarhar het bolwerk is van de ISKP (Islamitische Staat) in Afghanistan. Er worden vaak conflicten gerapporteerd tussen de ISKP en de andere bijzonder gewelddadige extremistische groepering, taliban. In dit verband citeert de verzoekende partij uit het EASO-rapport van juni 2019 en uit het UNOCHA-rapport Humanitarian Needs overview 2019. Op basis van deze rapporten concludeert de verzoekende partij dat een dergelijke regio onmogelijk een veilig en redelijk vestigingsalternatief voor de verzoekende partij kan bieden.

In een vijfde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat op een schaal van vijf, opgesteld door UNOCHA, Jalalabad, zich bevindt in de op één na hoogste categorie van zwaarst getroffen districten van de gevaarlijkste provincie voor burgers. De verzoekende partij vervolgt dat gelet op de bijzonder hoge veiligheidsrisico's in Jalalabad, er redelijkerwijze niet van haar kan verwacht worden dat zij zich in Jalalabad zou vestigen. De verzoekende partij beklemtoont dat ze daar ook nooit gewoond heeft en er evenmin familie heeft.

In een zesde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing foutief wordt gemotiveerd dat de gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de complexe aanslagen in Jalalabad. In het UNAMA jaarverslag 2018 van februari 2019 staat te lezen: "*As its territorial expansion became compromised, Daesh/ISKP has increasingly relied on asymmetric tactics, including suicide and complex attacks deliberately targeting civilians (including most prominently the Shia Hazara community) in Kabul, Herat and Jalalabad cities.*" Bovendien worden ook in het EASO-rapport van juni 2019 aanslagen beschreven die de burgerbevolking in Jalalabad (onder meer op een meisjesschool en een cricket-match) als doelwit hebben. Sinds maart 2019 vonden bovendien iedere maand dodelijke aanslagen plaats tegen burgers in Jalalabad:

- Op 6 maart 2019 werden minstens 16 personen gedood door een reeks van ontploffingen vlakbij een bouwwerf in Jalalabad;
- Op 6 april 2019 werden 3 personen gedood (1 kind en 2 vrouwen) en 20 personen gewond door een dubbele aanslag in Jalalabad;
- Op 13 mei 2019 vielen minstens 3 doden bij 3 bomaanslagen in Jalalabad;
- Op 13 juni 2019 werden minstens 9 personen gedood en 13 gewond bij een aanslag op een checkpoint in Jalalabad.

In een zevende onderdeel stelt de verzoekende partij dat het vestigingsalternatief tevens redelijk moet zijn, waarbij de verwerende partij rekening moet houden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene overeenkomstig artikel 45, §3 van de Vreemdelingenwet. Uit alle hiervoor geciteerde bronnen over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, en in het bijzonder in Nangarhar en Jalalabad, blijkt dat absoluut niet kan besloten worden dat zij in Jalalabad in veiligheid zal kunnen leven, vrij van gevaar of enig risico op schade, laat staan dat de mogelijkheid om aldaar veilig te leven duurzaam is, niet illusoir, noch onvoorspelbaar (zie criterium UNHCR). Nu aan één van de drie criteria die UNHCR vooropstelt in het specifieke geval van Afghanistan (en meer bepaald van Afghaanse steden) om na te gaan of het vestigingsalternatief redelijk is, niet voldaan is, dient geconcludeerd te worden dat zij niet over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt en zij bijgevolg de subsidiaire bescherming dient te krijgen. Zoals de verwerende partij aangeeft heeft de verzoekende partij nog nooit in Jalalabad gewoond en heeft zij er geen familie. Haar echtgenote en kind wonen als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Zij hebben bijgevolg evenmin bescherming gevonden in Afghanistan zelf. De verzoekende partij stelt dat ze in Jalalabad ook niet op een sociaal netwerk kan terugvallen. Ze wijst er in dit verband ook op dat ze al 20 jaar in België woont. Het mag dus niet verbazen dat zij geen sterke banden meer heeft met haar regio van herkomst, laat staan met een regio waar zij nog nooit gewoond heeft. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers toegang in Jalalabad tot onderdak, basisvoorzieningen zoals sanitair en gezondheidszorg en de mogelijkheid om in zijn levensonderhoud te voorzien. Uit het feit dat hij gedurende zijn verblijf van 20 jaar in België een eigen zaak heeft opgericht, volgt niet noodzakelijkerwijs dat hij hetzelfde zal kunnen doen in een Afghaanse stad waar hij nog nooit gewoond heeft en evenmin een familiaal of sociaal netwerk heeft. Dit klemt des te meer gelet op de problematische situatie voor returnees, zeker op economisch vlak, die beschreven wordt door UNOCHA. Bovendien merkt de verwerende partij zelf op dat verzoeker zijn echtgenote en kind financieel onderhoudt. De verzoekende partij staat dus niet alleen voor haar eigen onderhoud in, maar tevens voor dat van haar gezinsleden die vanuit Afghanistan naar Pakistan gevlucht zijn. Dat maakt het extra moeilijk voor de verzoekende partij om economisch te overleven als één van de vele returnees in Afghanistan. Dit bevestigt nogmaals dat er voor verzoeker geen redelijk vestigingsalternatief bestaat in Jalalabad.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een kopie van de Pakistaanse verblijfskaart van haar echtgenote.

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend. Op 27 januari 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. Deze aanvullende nota bevat de volgende documenten:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018;
- COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 18 maart 2019;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation " van juni 2019 (hierna: EASO COI juni 2019);
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019;
- COI Focus Afghanistan: Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019;
- Kaart Jalalabad City Region, 27 november 2019.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet *in concreto* betwist dat *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt."* Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

In haar vierde verzoek om internationale bescherming stelt de verzoekende partij dat zij de taliban vreest. Enerzijds omdat zij als verwesterd beschouwd zal worden ten gevolge van haar langdurig verblijf in Europa. Anderzijds vreest de verzoekende partij om door de taliban gerekruteerd te worden en met hen te moeten vechten tegen het leger. De verzoekende partij meent dat de dorpelingen de taliban zullen informeren over haar terugkeer. De verzoekende partij verklaart ook dat ze niet in Kabul of Jalalabad kan wonen daar ze Afghanistan 20 jaar geleden verlaten heeft en er geen eigendommen heeft. Voorts meent de verzoekende partij dat deze steden ook niet veilig zijn. Om dit te staven haalt de verzoekende partij het voorbeeld aan van een Afghaan die in België woonde, maar bij zijn terugkeer naar Afghanistan spoorloos verdwenen is. Voorts haalt de verzoekende partij aan dat haar neef samen met anderen gedood werd omdat hun legervoertuig tot ontploffing kwam. Tot slot geeft de verzoekende partij aan dat ze minstens twee keer per week contact heeft met haar echtgenote en moeder die in Peshawar verblijven. Ook heeft de verzoekende partij 1 of 2 keer per maand contact met 2 neven die in Ahmadkhel wonen. Dit dorp zou nabij verzoekers dorp gelegen zijn.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"In het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw derde verzoek baseerde, met name uw vrees voor de taliban en uw mededorpelingen (verklaring volgend verzoek, J. R. K. (...), d.d. 16.05.2019, vraag 15 & 18).*

Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat u in uw vorig verzoek door het CGVS de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er aan uw vermeende vrees geen geloof kon worden gehecht. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw derde verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. In het kader van uw vierde verzoek brengt u immers geen elementen aan die een nieuw licht kunnen werpen op de eerder gedane vaststellingen uit uw derde verzoek. Integendeel, u herhaalt slechts uw vrees voor de taliban en dorpsgenoten (verklaring volgend verzoek vraag 15 & 18). Deze problemen werden door het CGVS afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Het voorbeeld dat u aanhaalt van de in België wonende Afghaan die terugkeerde naar Afghanistan en reeds zes maanden spoorloos is, kan de bevindingen van het CGVS niet wijzigen. U beperkt zich immers tot blote beweringen en slaagt er op geen enkele manier in aan te tonen dat deze landgenoot effectief verdween, laat staan dat hij verdween om een reden die met uw asielmotieven verband houdt. Wat betreft het overlijden van uw neef tijdens zijn werk voor het Afghaans leger verduidelijkt u niet hoe zijn overlijden enig ander licht kan werpen op de eerder gedane vaststellingen in uw persoonlijke aanvraag om bescherming."

Deze motieven worden op generlei wijze betwist of weerlegd door de verzoekende partij. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad, in de provincie Nangarhar te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Kuzikhel, district Alikhel (Jaji) gelegen in de provincie Paktia (Afghanistan) waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn. Ook in de aanvullende nota van 27 januari 2020 maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van

herkomst, daar de verwerende partij stelt dat verzoeker in de agglomeratie Jalalabad over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Aangezien de verwerende partij Jalalabad aanduidt als een veilig intern vestigingsalternatief, dient de veiligheidssituatie in deze stad te worden onderzocht.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigings-alternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR ("Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018) en het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (hierna: EASO) ("EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 3 maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief maar redelijk kan zijn als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied ("*in safety and security, free from danger and risk of injury*"). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiële karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde meent UNHCR dat een vestigingsalternatief enkel redelijk kan zijn indien de verzoeker in staat is aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en mogelijkheden heeft om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance nota van juni 2019, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid

van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in het kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat is voldaan aan de basisnoden, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting alsook hygiëne, zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 34 en 131-132). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 135-136).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing van 19 juni 2019 gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Jalalabad niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat verzoeker om deze redenen in de stad Jalalabad een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit volgt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Jalalabad. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Wat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad betreft wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Met inachtneming van alle objectieve en actuele landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, zoals beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van EASO over de veiligheidssituatie en de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2019, p.110).

De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in de provincie Nangarhar kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Een uitzondering moet daarbij wordt gemaakt voor de stad Jalalabad en de agglomeratie errond aangezien de beschikbare landeninformatie erop wijst dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen ('a lower level of individual elements') is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De landeninformatie die verzoeker in zijn verzoekschrift bespreekt laten niet toe anders te concluderen. Ook deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie opgenomen EASO COI juni 2019 en EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2019.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van die aard zijn dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de

stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich aldaar hervestigt. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad in de 'conflict severity map' van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). Ten slotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen.

Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van "*bepaalde omstandigheden*", niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van het UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

In casu wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staat van de regering.

Wat betreft de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien bevat de bestreden beslissing geen concrete motieven.

In de COI Focus van 18 maart 2019, wordt de situatie van intern ontheemden immers beschreven als volgt:

"Meer dan de helft van de IDP's in Afghanistan wonen in en rond de grote steden, meestal in informele nederzettingen aan de rand. Dat is ook het geval in de omgeving van de stad Jalalabad en de omliggende districten, zoals onderstaande kaarten ook aantonen. Een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders.

[...]

REACH, een humanitaire organisatie, onderzoekt in januari 2017 de situatie van IDP's en terugkeerders in verschillende IDP-nederzettingen in de provincie Nangarhar waaronder ook Jalalabad, Surkhrod en Behsud. Dit onderzoek toont aan dat de ontheemde families in Nangarhar slechts een beperkte toegang hebben tot gezondheidszorg en geconfronteerd worden met een tekort aan voedsel, drinkwater en bestaansmiddelen. In het Humanitarian Needs Overview van december 2017 beschrijft UNOCHA dat tussen februari en juli 2017 het aantal informele nederzettingen bijna verdubbeld is in de provincie Nangarhar (van 29 naar 53) met twee derde geconcentreerd in de drie districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Veel IDP's uit de omliggende districten hebben zich in de stad Jalalabad gevestigd. UNOCHA heeft hierover geen recentere informatie gepubliceerd.

Door de aanzienlijke groei van de populatie in Nangarhar zijn de lokale middelen en basisvoorzieningen, vooral in Jalalabad, volgens verschillende rapporten overbelast. Onder meer de voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs staan onder druk. De komst van terugkeerders uit Pakistan en Iran heeft ook gezorgd voor een overaanbod aan dagloners in Jalalabad wat problemen creëert op de arbeidsmarkt. Veel terugkeerders proberen iets te verdienen door mensen te vervoeren met een riksja of trekken naar de stad met handkarren om groenten en fruit te verkopen, wat leidt tot grote verkeersopstoppingen. De werkgelegenheid voor IDP's in Jalalabad is schaars. Ook de huur- en vastgoedprijzen zijn sterk gestegen. Doordat de meeste terugkeerders bij voorkeur zo dicht mogelijk bij Jalalabad willen wonen, zijn de huurprijzen in en rond de stad sterk toegenomen. Een rapport van Oxfam van januari 2018 stelt dat de meerderheid van de terugkeerders het voornemen heeft om in de provincie Nangarhar te blijven. Dat betekent meer stedelijke groei en verdere druk op de lokale middelen, basisvoorzieningen en infrastructuur. De stadsinfrastructuur van Jalalabad is verouderd en is ontworpen voor veel minder mensen: het grote aantal terugkeerders en ontheemden leidt tot overbevolking, files en de groei van sloppenwijken.

Om het tekort aan onderdak in Nangarhar op te vangen, kondigen de Afghaanse autoriteiten verschillende projecten aan. In december 2016 kondigt de viceminister van het ministerie van Vluchtelingen en Terugkeerders de bouw aan van een township in het district Behsud, meer bepaald in de regio Qasim Abad, waar 30.000 gezinnen onderdak zouden krijgen. Daarnaast zijn er ook plannen voor de bouw van twee andere townships in het district Behsud en één in het district Rodat. Die projecten zitten nog in de ontwikkelingsfase. Om de nationale en internationale acties rond terugkeerders en IDP's beter op elkaar af te stemmen, richt de Afghaanse regering in november 2016 het Displacement and Returnees Executive Committee (DiREC) op. In maart 2017 wordt een actieplan goedgekeurd dat focust op de volgende thema's: humanitaire bijstand, identiteitspapieren, toegang tot basisvoorzieningen, adequate huisvesting en de verdeling van stukken land. Een kostenanalyse wordt uitgevoerd en mogelijk zou er ook nog een wetswijziging komen over de verdeling van land aan IDP's en terugkeerders. Binnen het afgesproken tijdsbestek heeft Cedoca geen informatie gevonden over eventuele gemaakte vorderingen.

[...]

Samuel Hall publiceert in 2014 een studie over armoede, voedselonzeekerheid en veerkracht in de grote Afghaanse steden. Dit onderzoek plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzeekerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. De studie van Samuel Hall geeft aan dat veel voedsel in Jalalabad geïmporteerd wordt aan lagere prijzen vanuit Pakistan. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzeekerheid."

De Raad hecht bijzonder belang aan deze analyse van de algemene situatie voor intern ontheemden in de stad Jalalabad aangezien ze afkomstig is van de verwerende partij.

De Raad meent dat, gelet op bovenstaande analyse, het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat, niettegenstaande deze algemene omstandigheden, de individuele omstandigheden van verzoeker toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich hervestigt in de stad Jalalabad.

Voor wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing gesteld: "Uit uw derde verzoek bleek immers dat u een volwassen man bent die in staat bleek om een zelfstandig leven uit te bouwen in Pakistan en in België. U hebt in België een zelfstandige zaak uitgebouwd waarmee u niet alleen uzelf maar ook uw vrouw en kind in België kan onderhouden. Zo verklaarde u onder meer dat u elke week naar Duitsland, Nederland en het Verenigd Koninkrijk reisde om voor 50 à 60.000 pond goederen te importeren. U reisde ook veelvuldig heen en weer tussen Pakistan en Europa. Naast uw werkervaring heeft u in Afghanistan en Pakistan gestudeerd. U spreekt Pashtou en leerde ook Engels op school. Bovendien beschikt u in Jalalabad over vrienden en verre familieleden die u kunnen bijstaan bij uw vestiging in deze stad. Daarnaast beschikt uw familie over veel gronden in uw geboorteregio. Deze gronden gaat u eveneens kunnen aanwenden voor uw vestiging in Jalalabad. Aangezien u over eigendommen, vaardigheden, werkervaring en een netwerk in Jalalabad beschikt oordeelde het CGVS in uw derde verzoek dat nergens uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

In uw huidige verzoek werpt u op dat uw hervestiging in de stad Jalalabad volgens u niet redelijk is omdat u de afgelopen twintig jaar niet in Afghanistan verbleef, dat u in de steden Kabul en Jalalabad niet over eigendommen beschikt en dat de taliban u ook in deze steden kan vinden. Zoals eerder werd aangehaald kon er geen geloof gehecht worden aan asielmotieven zodat deze redenen niet als een ernstige belemmeringen voor uw hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Daarnaast verduidelijkt u niet waarom uw verblijf in het buitenland zou verhinderen dat u uw leven in de stad Jalalabad heropbouwt. Dat u in de stad Jalalabad geen eigendom heeft werd reeds in rekening genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van uw vestigingsalternatief in uw derde verzoek. Toen werd geoordeeld dat u voldoende elementen aanbracht die rechtvaardigden dat er in uw hoofd een redelijk vestigingsalternatief voor handen was. Door het herhalen van dezelfde verklaringen slaagt u er niet in er een nieuw licht op te laten schijnen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa en andere landen te reizen en zich in vreemde gemeenschappen te hebben gevestigd, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

De conclusie dat u over de vaardigheden, het netwerk en de financiële middelen beschikt om in Jalalabad een bestaan uit te bouwen blijft dan ook ongewijzigd."

De Raad merkt in deze op dat de beoordeling van verzoekers persoonlijke situatie in het kader van een voorgesteld intern vestigingsalternatief zoals uiteengezet in de beslissing van 21 december 2018. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verzoekers financiële middelen alsmede verzoekers netwerk in Jalalabad en vaardigheden bepalend acht voor de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief voor verzoeker in de stad Jalalabad. In de huidige bestreden beslissing wordt er geenszins rekening gehouden met de situatie van de intern ontheemden zoals beschreven in de COI focus van 18 maart 2019. Met betrekking tot de vrienden en verre familieleden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, wijst de Raad op hetgeen dat volgt. Uit het gehoorverslag van 17 mei 2018 blijkt dat verzoeker op de vraag of wie van zijn familie in Jalalabad woont, verklaard heeft dat *"er zijn vrienden, zoals de neven van mijn vader, verre gerelateerden"* (gehoorverslag 17 mei 2018, p.10). Met betrekking tot die personen werden er geen andere vragen gesteld. Voorts bevat het rechtsplegingsdossier geen enkel informatie over deze personen en in welke mate verzoeker nog contact heeft met hen. Er blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier waarop de verwerende partij haar veronderstelling steunt dat deze personen bereid zouden zijn om verzoeker in zijn hervestiging in Jalalabad te helpen. Ook wordt er verwezen naar de handelsactiviteiten van verzoeker. Verzoeker heeft inderdaad bij het gehoor van 17 mei 2018 verklaard dat hij een winkel had en goederen voor 50.000 - 60.000 pond bracht naar Duitsland, Holland en London (gehoorverslag 17 mei 2018, p. 7). Alhoewel verzoeker reeds toen in de verleden tijd sprak en er geen onderzoek gevoerd werd naar de actualiteit van zijn bestaansmiddelen, kan niet betwist worden dat hij op 16 mei 2019 verklaard heeft dat hij momenteel geen bestaansmiddelen heeft en dat hij vroeger in België van 2006 tot 2016 zelfstandig was. Nergens uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker heden over 50.000 - 60.000 pond beschikt. Evenmin kan bepaald worden wat zijn bestaansmiddelen zijn. Deze handelsactiviteiten tonen enkel aan dat verzoeker werkervaring heeft. Voorts wordt er ook verwezen naar de gronden die verzoeker heeft in Afghanistan. Uit het gehoor van 17 mei 2018 blijkt dat hij verklaard heeft dat in 2000 toen hij uit Afghanistan op 18-jarige leeftijd vertrok, zijn vader samen met zijn broers landbouwgronden bezat waarop tarwe, mais en fruit geteeld werd. Ook had de familie koeien, schapen en geiten. Deze voedingsmiddelen dienden de familie bijgevolg niet aan te kopen (gehoorverslag 17 mei 2018, p. 6). Nergens uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt wat de actuele situatie hiervan is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker ooit in Jalalabad verbleven heeft, zoals verzoeker ook in verzoekschrift aanhaalt.

De Raad besluit dat een geactualiseerde beoordeling van de redelijkheid van het voorgesteld intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich opdringt, waarbij rekening wordt gehouden met de huidige veiligheidssituatie en de huidige algemene omstandigheden voor intern ontheemden aldaar en alsook met verzoekers huidige individuele omstandigheden. In dit opzicht, herinnert de Raad eraan dat de bewijslast bij de commissaris-generaal ligt en dat verzoeker de mogelijkheid moet hebben, in het kader van een geactualiseerde beoordeling, zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 juni 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS